

Intervija

(Turpinājums no 5. lpp.)

dienā – saņēmu piedāvājumu uz jauno darbavietu. Ja būtu noticeis otrādi un darba piedāvājums būtu nācis vispirms, tad droši vien studijas neuzsāktu, jo jauno darba pienākumu apjoms ir liels un laikielīgs. Mācības LA ir interesantas, jo interesanti ir pasniedzēji, un attieksme pret studentiem ir ļoti pretimnākoša. Nodarbības paitētāri, un pasniedzēji bieži pagūst atbildēt labi ja uz vienu jautājumu. Teologijā uz jautājumu nevar atbildēt ātri un īsi. Ir bijis pat tā, ka pasniedzējs uz vienu jautājumu atbild visu lekcijas laiku. Salīdzinot ar citām augstskolām, šeit atbild no sirds, ar rūpību un nopietnību, arī tad, ja jautājums šķiet muļķīgs.

Vai pašam ikdienā iznāk skaidrot luterisko mācību darba kolēgiem vai ģimenē?

Darba kolēgiem ne, bet ģimenē gan. Jaunākā māsa man ir katoliete, vecākā – aizraujas ar Austrumu mācībām un filozofijām, bet tēvs – ar ezoteriku, tāpēc man iznāk tāds ikdienas treniņš un prakse ar citādi domājošiem, aizstāvot luteriskās mācības nostāndnes. Tas tiešām ir treniņš, kā noturēties luterisma pozīcijās.

Bet ar manu mammu bija tā. Pagājušā gada jūlijā viņa sāka pirms dienās no Valmieras braukāt uz katehēzes nodarbībām mūsu draudzē. Pēc piecu mēnešu mācībām 13. decembrī viņa tika kristīta un iesvētīta, tagad viņa iet uz Valmieras draudzi. Tā bija īsta dievja ūba (kā mēdz teikt mūsu mācītājs), jo tieši mācību laikā viņas darbavietas tuvumā tika veikti remontdarbi un viņa varēja ātrāk tikt prom no darba un paspēt uz mācībām Rīgā, Bikeru baznīcā.

Paldies par sarunu!

Ar Jāni Derumu sarunājās Eva Lūse

DIEVKALPOJUMI

Zaļajā ceturtdienā plkst. 18.00

Lielajā piektdienā plkst. 10.00

Klusajā sestdienā plkst. 18.00

Lieldieni rītā plkst. 10.00

Diakonija darbinieki lūdz pieteikties tos, kas reizēm varētu izpalīdzēt ar savu auto, atvedot kādu vecāku draudzes locekli uz baznīcu un pēc tam atkal aizvedot viņu atpakaļ uz mājām.

Labprātīgos palīgus lūdzam zvanīt Diānai: mob. tālr. 28340908

BIKERU DRAUDZES AVIZE

Redakcija:

Bikernieku 146, Rīga, LV-1079

e-pasts: bikeru.avize@e-apollo.lv

(C) Bikeru evāngēliski luteriskā draudze

Rakstiet un jautājet!

Baznīcas vēsture

2010. gada marts

pilsētā sāka zvanīt visi zvani. Nu gājiens jau bija kļuvis tik milzīgs, ka ļaudis sānielās un tirgus laukumā nevarēja drūzmā ne pakustēt. Procesija bija spiesta apstāties pie tuvākā dievnama, kur Lutera miesas palika pa nakti.

Tika izgatavota arī tradicionālā pēcnāves maska, "bet tēnieki spēra soli tālāk kā parasti: viņi atlēja arī Lutera rokas (sk. att.). Bija iestājies *rigor mortis*, un tās bija sastingušas dabiskajā stāvoklī. Kreisās rokas pirksti bija taisni un izvērsti, it kā turētu grāmatu vai papīra lapu uz galda. Labās rokas īkšķis un rādītājpirksts bija saliekti, it kā, lai satvertu spalvu un uzsāktu rakstīt jaunu grāmatu."

Nākamā diena bija svētdiena. Agri no rīta, pulksten sešos, bēru gājiens turpināja ceļu tālāk un ap pusdienu laiku ieradās Bitterfeldā, kas atradās uz Saksijas kūrfirstes robežas; tur notika svinīga eskorta maiņa. Vakarā procesija sasniedza Kembergu, kas atrodas netālu no Vitenbergas, un Lutera miesas pa nakti palika vietējā baznīcā, tajā pašā, kurā viņš reiz pašā reformācijas sākumā bija noturējis pirmo evāngēlisko dievkalpojumu, vēl pirms tādi tika noturēti Vitenbergā.

Pirms dienā, 22. februārī, Lutera miesas beidzot atgriezās Vitenbergā. Vairākas dienas ilgušais bēru gājiens tuvojās savam galamērķim pa šauro ielu, kas veda uz Vitenbergas Pilsbaznīcu. Procesijas priekšgalā jāja divi brunīnieki, ko pavadīja sešdesmit jātnieki, tad sekoja katafalks, karietē aiz tā – Lutera sieva Katrīna augstdzīmušu dāmu pavadībā, nākamajā karietē brauca Lutera trīs dēli – Johans, Martins un Pauls – kopā ar savu tēvoci Jēkabu – Lutera brāli, Mansfeldes birgeri. Sekoja vairākas karietes ar Lutera radiem, aiz tiem – universitātes profesori rektora vadībā, studenti, rātskungi un vairāki tūkstoši pilsētnieki. Lutera šķirstu ienesa Pilsbaznīcā caur ziemēlu durvīm, tām pašām, pie kurām viņš 1517. gada 31. oktobrī bija piestiprinājis savas vēsturiskās 95 tēzes.

Vitenbergas mācītājs un Lutera sens draugs Johans Bugenhagens sacīja atvadu sprediķi, kurā viņš Lutera nosauca par Jāņa atklāsmes grāmatā 14:6 pieminēto ēngeli, kam "bija mūžīgs evāngēlijs sludināms tiem, kas dzīvo virs zemes, un visām tautām un ciltīm, valodām un tautībām." Melanhtons savā runā daudz runāja par Lutera skarbumu un neieciņību: "Ikvienam, kas bija viņam pazīstams un tuvs," sacīja Melanhtons, "jādzīst, ka viņš bija ne tikai labs, labvēlīgs un draudzīgs cilvēks... Asums, ko viņš atļāvās sacerējumos pret tīrās mācības ienaidniekiem, cēlies nevis no viņa jaunās un ērcīgās dabas, bet gan no lielās nopietnības un patiesības alkām." Savā runā Melanhtons citēja arī Roterdamas Erasma reiz sacīto par Lutera, ka Dievs šiem pēdējiem laikiem, kas pilni ar dažādām nekārtībām, ir devis nežēlīgu īrstu.

Lutera bēru diena iekrita Sv. Pētera dienā.

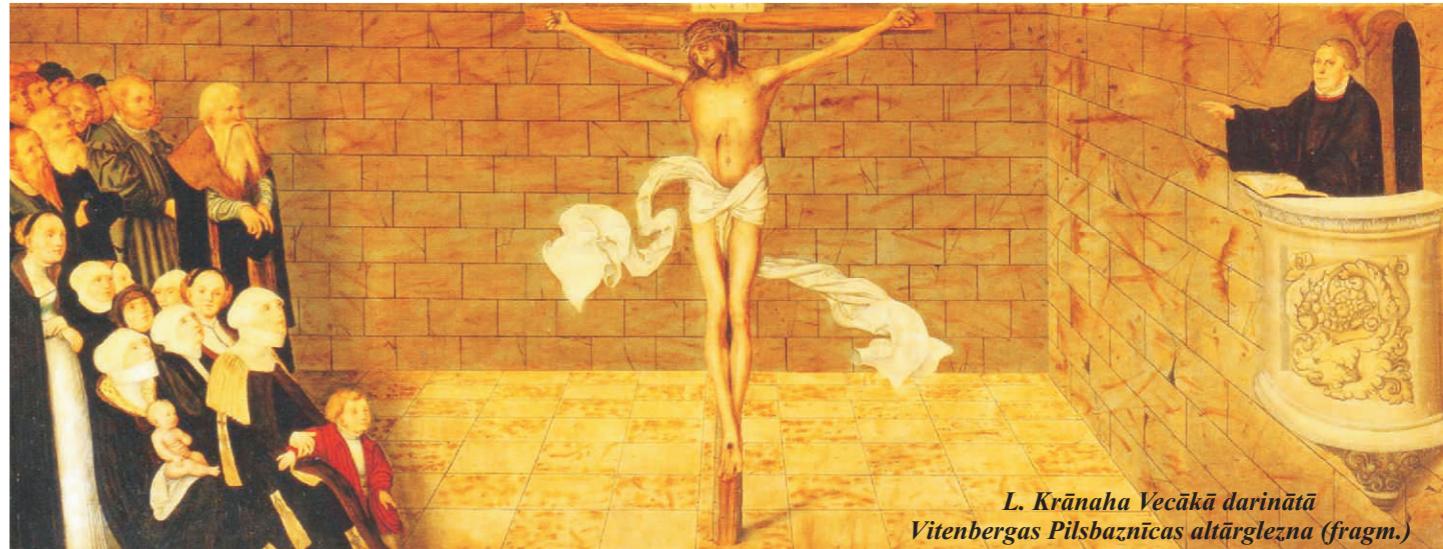
(Rakstā izmantotos darbus un precīzas atsauces, lūdzu, skaitiet mājas lapā: bikerudrauze.lv, kas drīzumā būs pieejama IT)

BIKERU DRAUDZES AVIZE

Nr. 1 (36)

2010. gada marts

L. Krānaha Vecākā darinātā
Vitenbergas Pilsbaznīcas altārglezna (fragm.)

Visu svētību avots

Aleksandrs Bite

Irlāt Pestītāja ciešanu piemiņas laiks. Viņa ciešanas pieminēdamī, mēs cenšamies aizvien skaidrāk izprast divas mūsu ticībai neizmērojamī nozīmīgas lietas. Pirmkārt, mēs mācāmies labāk iepazīt Kristu pašu, Viņa mīlestības un iežēlošanās pilno sirdi, ko Viņš, noliekdamies par mums nāvē, ir uz mūžiem mums dāvinājis. Viņa ciešanās un krusta nāvē šī sirds ir vislabāk redzama.

Otrkārt, mēs mācāmies dziļāk izprast dāvanu bagātību, kas atrodama Dieva Dēla Jēzus Kristus krustā. Un, tāpat kā pasaules krāšņā un iekārojamā dzīvība nes sevī izpostīšanu un nāvi, Jēzus atbaidošās ciešanas un krusta nāvē nes sevī piedošanu un dzīvību.

Kristus šo pasauli ar visu tās grēka un nāves sēklu ir uzzesis pie krusta Savā miesā un Savā nāvē tai devis jaunu un nebeidzamu sākumu pretī patiesajai dzīvībai. Te un tikai te šajā pasaulei atklājas Dieva paliekošā mīlestība un Viņa nebeidzamā labestība. Šajā Jēzus krusta nāvē arī mēs varam būt un mums jābūt kopā ar Viņu un Viņā. Viņa krusta nāvē ir ari mūsu kā Dieva bērnu sākums, jaunās radības sākums, kas dzīvo Dieva priekšā mūžīgi.

Apustulis Pāvils par šo mūsu jaunā sākuma Kristus nāvē lielo noslēpumu liecina: "Kristus mīlestība mūs vada, kad tā spriežam: tā kā viens ir miris par visiem, tātad visi ir miruši. Un Viņš mira par visiem, lai tie, kas dzīvo, nedzīvo vairs sev pašiem, bet Tam, kas par viņiem miris un uzmodināts. Tad no šī brīža mēs neviena nepazīstam pēc miesas; un, ja arī mēs Kristu esam pazinuši pēc miesas, tomēr tagad vairs nepazīstam.

Tādēļ, ja kas ir Kristū, tas ir jauns radījums; mēs esam mīlējuši Dievu, bet Viņš mūs ir kas bijis, ir pagājis, redzi, viss ir tapis jauns." (2. Kor. 5:14-17)

Krustā sistājā Dievs ir pievērsis mums Savu vaigu želastībā – Jēzus, Krustāsistā, lielā iežēlošanās un mīlestība mums atklāj mūžīgo Dieva mīlestību, tāpēc arī apustulis, modinādams korintiešus, raksta: "Es jūsu starpā negribēju neko citu zināt kā vien Jēzu Kristu un to pašu krustā sistu." (1. Kor. 2:2)

Tā mūsu patiesā iepazīšanās ar Dievu iesākas nevis iepazīstot iznīcīgās dzīvības krāšņo pārpilnību, kas atrodama šajā pasaule, bet gan iepazīstot ciešanu un nāves pārpilnību, kas atrodama Dieva Dēla Jēzus Kristus krustā. Un, tāpat kā pasaules krāšņā un iekārojamā dzīvība nes sevī izpostīšanu un nāvi, Jēzus atbaidošās ciešanas un krusta nāvē nes sevī piedošanu un dzīvību.

Tāpat arī mēs mācāmies dziļāk izprast to dāvanu neizsakāmo bagātību, kas plūst no Viņa krusta. Tie ir želastības līdzekļi, caur kuriem tiek dāvāta mūžīga pestīšana – Vārds un sakramenti. Tos pārdomājot un apcerot, mums ir jāsaredz un jāsaprot, ka šīnā ziņā Kristus krusta nāvē nekad nevar tikt novērtēta par augstu, jo visas dāvanas, ko Viņš devis Savai jaunās derības baznīcā, nāk no Viņa iemisošanās un miršanas pie krusta.

Vārds jeb pestīšanas evāngēlijs savā dziļākajā būtībā vienmēr ir krusta vārds. Tāpēc apustuļu sludināšanas centrā vienmēr ir bijusi vēsts par krustu: "Mēs sludinām Kristu, krustā sisto, kas jūdiem apgrēcība un pagāniem ģeķība, bet tiem, kas aicināti, tiklab jūdiem, kā grieķiem, Dieva spēks un Dieva gudrība." (1. Kor. 1:23-24)

No svētīgā krusta nāk arī mūsu lielie ticības dārgumi – Kristība, grēku piedošana un Svētais Vakarēdiens. Tajos mūsu mīlais Kungs grib nākt pie mums tieši kā

(Turpinājums no 1. lpp.)

Krustāsistais. Šo nozīmīgo ticības noslēpumu apustulis Jānis ir sapratis, pastāvīgi vērsdams savas domas uz krusta notikumu, kura aculiecinieks viņš bija. Viņš piemin neparasto zīmi, ko viņš savām acīm redzējis pie krusta: "Bet viens no kareivjiem Viņam iedūra sānos šķēpu, un tūdal iztecēja asinīs un ūdens. Un, kas to redzējis, tas to ir apliecinājis, un viņa liecība ir patiesa. Un viņš zina, ka viņš runā patiesību, lai arī jūs ticētu." (Jn. 19:34–35) Jānis savā vēstulē norāda, ka Jēzus pie ticīgajiem nāk tieši caur ūsimu krusta asinīm un ūdeni, kas plūst no Viņa caurdurtajiem sāniem: "Viņš ir tas, kurš nācis caur ūdeni un asinīm, Jēzus Kristus, ne ūdeni vien, bet ar ūdeni un asinīm." (1. Jn. 4:6) Tieši tāpat Viņš nāk arī caur Kristības ūdeni un Svētā Vakarēdienu asinīm.

Apustulis Pāvils, atklādams mācekļiem to, kas notiek svētajā Kristībā, māca, kā krustā sistais Kungs nāk pie mums šajā sakramētā, lai uzņemtu mūs un savienotu ar Sevi, Krustāsto: "Ja mēs Viņam esam kļuvuši līdzīgi nāvē, mēs būsim tādi arī augšāmcēšanā. Jo mēs saprotam, ka mūsu vecais cilvēks tīcis līdzi krustā sists, lai tiktu iznīcināta grēkam pakļautā miesa un lai mēs vairs nekalpotu grēkam." (Rm. 6:5–6) Tā Kristība nāk no Krustāsistā un ved mūs atpakaļ pie Krustāsistā, lai mēs iemantotu krusta svētības. Tāpat apustulis cieši sasaista kopā Kristus krusta nāvi un Kristības sakramētu Vēstulē efeziešiem: "Kristus ir mīlējis Savu draudzi, pats nododamies viņas labā, lai to darītu svētu, šķīstot ar mazgāšanu

"ūdenī caur vārdu." (Ef. 5:25b–26) Kristus ir miris, lai mēs varētu tikt kristīti un Kristībā šķīstīti; Kristība mums sniedz Viņa krusta nāves spēku, kurā apslēpta dzīvība.

No Krustāsistā nāk arī grēku piedošanas sakramētu, jo no krusta mūsu Pestītājs ir aizlūdzis par Saviem mocītājiem un slepkavām: "Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara!" (Lk. 23:34), un Absolūcijas vārds ir izliguma vārds, kas grēciniekam dod izlīgumu ar Dievu.

Tāpat no Krustāsistā nāk un ar Krustāisto vieno arī Viņa miesas un asīnu Sakramētu, jo tā ir miesa, kas par mums dota ūvē un jaunās derības asinīs, kas pie krusta izlietas par mums un par daudziem uz grēku piedošanu.

Tad nu lai mēs arī šogad Ciešanu laikā mācāmies šīs divas svētīgas lietas – labāk iepazīt Kristu pašu, Viņa mīlestības un iežēlošanās pilno sirdi un dzīlāk izprast to dāvanu bagātību, kas plūst no Viņa krusta, jo Viņa krusts ir visu ūlestību avots, kā to senajā dziesmā par Kristus krusta ciešanām un nāvi brīnišķīgi izteikuši arī mūsu tēvi:

Mans Gans,
mans Glābējs īstais,
Ak, mani pieņemi!
No Tevis, Avots šķīstais,
Plūst visi labumi.
Tu mani spirdzinājis
Ar saldu barību,
Tavs Gars ir dāvinājis
Man debess līksmību.

Āmen.

2009. gada 11. oktobrī kristīti Jānis Luks un Artūrs Ligers.

22. novembrī kristīti un iesvētīti Monta Kalniņa, iesvētīti Zane Leite, Inese Vilgerde un Uldis Karstais.

13. decembrī kristīta Samanta Rudzīte, kristīta un iesvētīta Dace Deruma.

27. decembrī kristīts Sīmanis Siliņš.

2010. gada 31. janvārī kristīts Didzis Juris Kurzemnieks un Dita Anna Kurzemniece; iesvētīta Džemina Jermaka, Zinaīda Megi, Megija Vizbule, Diāna Ļucāne un Ramona Ļucāne.

14. februāri kristīts Edvards Sīklis.

Tā mūs visus pamāca apustulis Pāvils: "... es jūs mudinu: dzīvojet tā, kā to prasa jūsu aicinājuma cieņa, visā pazemībā, lēnībā un pacietībā, cits citu panesdamī mīlestībā, cenzdamies uzturēt Gara vienību ar miera saiti: viena miesa, viens Gars – jo vienai cerībai jūs savā aicinājumā esat aicināti –, viens Kungs, viena ticība, viena kristība; viens visu Dievs un Tēvs, kas pār visiem, ar visiem un iekš visiem."

(Ef. 4:1–6)

Finanšu atskaites

2009. gada oktobris

Atlikums uz 1. oktobri 7793,71

IENĀKUMI

Ziedoņumi: kolektes 1917,37

draudzesnodeva 64,60

diakonijai 94,88

Bībelestulkojumam 126,14

pārgrāmatām 80,-

Īres maksa no N. Klēfelda

par 2008 XI; 2009 XI 20,54

KOPĀ 2343,53

IZDEVUMI

Saimnieciskie (t.sk. avīze) 474,67

Algās 1023,71

Ienākuma nod. 247,23

Sociālais nod. 462,14

Rīgas ūdens (1.VII-30IX) 23,79

Par tālrundi 13,07

Par elektību 8,97

Ziedoņums LBB 275,-

Swedbankas pakalpojumi 12,40

LMF 150,83

Par apsardzi 30,25

Dāvin. Sv. skolai (grāmatas) 66,61

Diakonijā: zāles 25,-

pabalsti 260,-

KOPĀ 303,67

Par 2009. gada novembris

Atlikums uz 1. novembri 7033,57

IENĀKUMI

Ziedoņumi: kolektes 1567,23

draudzesnodeva 265,15

diakonijai 265,91

LBB 88,15

remontam 35,-

Pa draudzes nama dzīvokļa

īri no N. Klēfelda

XII2008 un XII2009 20,54

KOPĀ 4779,42

IZDEVUMI

Saimnieciskie 139,74

Algās 1023,71

Ienākuma nod. 247,23

Sociālais nod. 462,14

Avansa norēķins 50,-

Par tālrundi 10,93

Par elektību 107,86

Bībeles tulkojumam 87,87

Swedbankas pakalpojumi 10,20

Par apsardzi 30,25

SIA Ansis grāmatas Svētd. sk. 57,70

KOPĀ 2227,63

2009. gada decembris

Atlikums uz 1. decembri 9585,36

IENĀKUMI

Ziedoņumi: kolektes 3349,74

draudzesnodeva 140,-

diakonijai 303,16

Avansa atmaka 86,24

Samaka par ūdeni 10,87

Parāda atmaka 1900,-

Īres maksa no N. Klēfelda 10,27

KOPĀ 5806,28

IZDEVUMI

Saimnieciskie 153,17

Algās 1023,71

Ienākuma nod. 247,23

Sociālais nod. 462,14

Avansa norēķins 300,-

Par tālrundi 11,52

Par elektību 138,24

Swedbankas pakalpojumi 7,20

LMF 184,75

Par elektību 19,52

Diakonijā: zāles 55,18

pabalsti 240,-

KOPĀ 2842,66

2010. gada janvāris

Atlikums uz 1010. gada 1. janvāri LVL 12548,98

EUR 20099,59

IENĀKUMI

Ziedoņumi: kolektes 1307,81

draudzesnodeva 283,40

diakonijai 266,05

pārgrāmatām 110,-

mērķaziedoņums 10000,-

Īres maksa no N. Klēfelda 10,27

KOPĀ 12004,21

IZDEVUMI

Saimnieciskie 120,39

Algās 1023,71

Ienākuma nod. 247,23

Sociālais nod. 462,14

Avansa norēķins 300,-

Par tālrundi 11,52

Par elektību 138,24

Swedbankas pakalpojumi 7,20

Par elektību 184,75

"Rīgas ūdens" 20,58

Par elektību 152,90

Diakonijā: zāles 17,48

KOPĀ 3845,13

Atlikums uz 1. februāri 20708,06

stabilis. Lai gan Luters šajā laikā bija mundrs, liecinieki vēlāk stāstīja, ka 16. februārī viņš maltītes laikā bija dzirdēts sakām: "Ja es došos atpakaļ uz Vitenbergu, tad gulšas zārkā, un resnais doktors būs par barību cīrmeniem." Šajās dienās, kā draugi to pamanījuši, Luters esot daudz runājis par nāvi. 17. februārī abi Lutera dēli – Pauls un Mārtiņš – no Mansfeldes ieradās Eislēbenē, ievadīja viņam vēnā stimulējošu līdzekli, lai gatavotos mājupceļam. Taču tajā pašā dienā Luters veselības stāvoklis atkal paslītinājās – sāpēja krūtis, trūka elpas un pārņēma liels nespēks. To pamanījuši, kārtoja: "Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis savu vienpiedzīmušo Dēlu..." Tad Luters noskaitīja garāku līgšanu, ko klātesošie paguva arī pierakstīt: "Ak, Debesu Tēvs, mūsu Kunga Jēzus Kristus Dievs un Tēvs, Tu Visumierinātājs Dievs! Es Tev pateicos, ka Tu man esi atklājis savu mīlo Dēlu Jēzu Kristu, kam es ticu, ko es esmu nebija redzējis, un tomēr, nomiega pamodējus, viņai nemaz neprasīja: "No kurienes tu esi radusies? Kas tu tāda esi?" Adams tūlīt teica: "Tā ir miesa no manas mīlestības un kauls

Baznīcas vēsture

brīnumu piekrita, Luteram bija jāgatavoja ceļam.

Vitenberga, kur dzīvoja Luters, atradās 120 km attālumā no Eislēbenes, Mansfeldes grāfistes galvenās pilsētas. Luteram tobrīd bija 62 gadi, un tālais ceļojums – turklāt ziemā – tajos laikos bija visai apgrūtinošs pasākums. 23. janvārī Luters devās ceļā, viņu pavadīja viņa dēli un to mājskolotājs Aurifābers. Luters nēma līdzi savus dēlus, jo saprata, ka šī var būt pēdējā iespēja parādīt tiem savu dzimto pusi, kurā viņš bija pavadījis savas bērnu dienas un jaunības gadus.

Celojums izrādījās smagāks, nekā bija domāts. Ceļu aizsķersoja pārplūdusi Zāles upe, un ceļotājiem vairākas dienas vajadzēja gaidīt Hallē, līdz ūdeņi kritīsies. Tur viņiem pievienojās Lutera draugs un cīņu biedrs, Vitenbergas profesors Justs Jonass.

Sava pēdējā celojuma laikā Luters savai sievai Katei uzrakstījis sešas vēstules. Šķiet, viņš bija labā garastāvoklī un sievu uzrunāja par savas "Sirds saimnieci", "Doktora kundzi", "Aldara kundzi", "Cūku tirgotājas kundzi" un parakstījās: "Tavs vecais balodītis" vai "Jūsu Svētības padevīgais kalps". Kavēdamies Hallē, viņš rakstīja: "Miers un žēlastība Kungā! Dārgā Kate, mēs ieradāmies [Hallē] šorīt astoņos, bet nedevāmies tālāk uz Eislēbeni, jo mūs sagaidīja varena anabaptistu sieva, kas draudēja mūs nokristīt no jauna ar milzu viļņiem un ledus blākiem." (..) [Lai viņu atvairītu] mēs dzeram labu Torgavas alu un Reinas vīnu, ar ko šobrīd sevi mierinām."

Kad ūdeņi kritās, Luters ar saviem ceļabiedriem laivā pārcēlās uz upes otru krastu. Pie Mansfeldes grāfistes robežas ceļotājus sagaidīja svinīgs eskorts – 113 bruņoti jātnieki, ko Luteram pretī bija atsūtījuši Mansfeldes grāfi. Arī turpmākais celojums izrādījās ļoti grūts un nogurdinošs – 28. janvāra vakarā Luters ieradās Mansfeldes firsta rezidencē ārkārtīgi nomocīts. Taču pēc karstas vannas un masāžas viņš atspirdzis un labā noskoņumā pavakariņojis kopā ar ģimeni.

Iespējams, ka Lutera veselības stāvoklim par labu nenāca arī tas, ka Mansfeldes grāfi sagaidīja viņu tik svinīgi un skaļi un ka par viņa ierašanos visiem bija labi zināms. Arī Lutera nelabvēliem un ienaidniekiem. Vismaz Luters tos piemin sava saguruma un nespēka sakarā. 1. februāri no Eislēbenes viņš raksta savai sievai: "Vispirms sūtu Tev ja Tu nepārstāsi satraukties, zeme var atvērties un mani aprūt. Vai tad Tu nezini, kā Jūsu Žēlastība to zina, Katehismu? Pielūdz Dievu, un lai Viņš dara, kā raksītis: "Met savu nastu uz To Kungu, Viņš tevi uzturēs!" (55. psalms utt.)

Lai Dievs Tevi svēti! Es labprāt pamestu būtu bijusi šeit, tad Tu gan sacītu, ka pie šo vietu un atgrieztos mājās, ja Dievs to vēlētu. Āmen.

Mārtiņš Luters

Sarunas ar Manfeldes grāfiem noritēja vēl iespējams, ka tieši viņi man uzbruka tik smagāk par nogurdinošo celojumu, jo abas

mokoši. Šobrīd vairāk nekā 50 jūdu ir apmetušies šeit Eislēbenes pilsētā. Patiesi bija tā, ka tad, kad es braucu ciematam cauri, kaut kas līdzīgs aukstam vējam no mugurpuses iepūta karietē un trāpīja cauri beretei man galvā, tā ka gandrīz pārvērta to ledus gabalā, tas tīkai sekmēja manu savārgumu. Bet tagad, paldies Dievam, ar mani viss ir labi.."

Luters uzskatīja, ka šim pēkšņajam savārgumam par iemeslu ir lāsti, ko pret viņu ir vērsuši jūdi vai, pareizāk sakot, velns caur jūdiem. Luters ar vairākiem saviem pret jūdiem vērstajiem darbiem bija iemantojis šo ļaužu naidu. Šādu Lutera pārliecību nevajadzētu uzskaitīt par māntīcību, jo tālaika jūdu dzīvē lāsti un dažādas okultas izdarības bija bieža parādība.

Ari Mansfeldes grāfu galma savstarpejās ķīldas un intrīgas jūdi, pēc visa spriežot, bija iesaistīti. Kā Luters 7. februārī no Eislēbenes raksta savā vēstulē sievai, vecākais brālis – grāfs Albrehts – ir pret jūdiem naidīgi noskaņot, taču galmā tiem esot spēcīgi aizbildni. Tāpat Luters raksta, ka grib grāfam Albrehtam palīdzēt no kanceles šajā lietā. Tajā pašā dienā Luters sprediķo Eislēbenē, asi uzbrūkot jūdiem, iespējams, pat aicina tos padzīt no grāfistes, lai Mansfeldes grāfistē varētu iestāties miers un saskaņa.

Sanēmusi vēsti par Lutera pēkšņajām un nopietnajām veselības problēmām, Kate steigšus rakstīja savam vīram satrauktu vēstuli, kas diemžēl nav saglabājušies, bet tās saturu var nojaust no Lutera atbildes vēstulēm, kuras viņš 7. un 10. februārī nosūtīja no Eislēbenes. 7. februāra vēstulē viņš savai Katei raksta: "Atbrīvo mani no savām rūpēm. Man ir daudz labāks aizbildnis nekā Tu un visi enģēli; Viņš guļ silītē un atpūtas pie jaunavas krūtīm, un tai pašā laikā viņš sēz pie Visuvarenā Dieva labās rokas. Tādēļ esī mieriga. Āmen."

Es domāju, ka ellē un visā pasaulē nevajadzētu būt palikušam nevienam velnam, jo tie visi, iespējams, manis dēl, ir sapulcināti šeit, Eislēbenē. Tik smagi /risināmie/ jautājumi uzskrējuši sēklīm."

10. februārī viņš raksta: "Žēlastība un miers Tev Kristū, Mana svētā doktora kundze! Liels paldies Tev, ka tā satraucies par mani. Tikko Tu sāki satraukties, mums krogā gandrīz izcēlās ugunsgrēks, bet vakar, pateicoties Tavam uztraukumam, kāds akmens gandrīz uzvēlās man uz galvas un piebeidza mani kā slazds peli. Es baidos, ka, kā raksītis: "Met savu nastu uz To Kungu, Viņš tevi uzturēs!" (55. psalms utt.)

Lai Dievs Tevi svēti! Es labprāt pamestu būtu bijusi šeit, tad Tu gan sacītu, ka pie šo vietu un atgrieztos mājās, ja Dievs to vēlētu. Āmen.

Mārtiņš Luters

Sarunas ar Manfeldes grāfiem noritēja vēl iespējams, ka tieši viņi man uzbruka tik smagāk par nogurdinošo celojumu, jo abas

puses skatījās viena uz otru ar aizdomām un neuzticēšanos. 6. februārī (desmitajā dienā pēc sarunu uzsākšanas) Luters savā vēstulē Filipam Melanhtonam rakstīja par to, ka sarunas vēl nav izkustējušas no vietas, un sūdzējās par juristiem, kurus abas puses bija iesaistījušas sarunās un kuru runas ir vēl jucekligākas nekā valodu sajukums pēc Bābeles torņa krišanas: tur neviens nespēja saprast otru, bet šeit neviens nevēlas saprast otru. Pēc Lutera domām, šie juristi nepaveica neko vairāk kā vien ieteica kristiešiem (kam jau nu vajadzējis būt gudrākiem), kā būt savīgākiem, aizstāvot savas tiesības un privilēģijas.

Šo sarunu laikā Luters pagūst arī piecas reizes sprediķot Eislēbenes baznīcā, pasniegt Svēto Vakarēdienu un piedalīties divu mācītāju ordinācijā. 14. februārā vēstulē sievai viņš raksta, ka jūtas labi un cer, ja Dievs tā vēlēs, nedēļas laikā atgriezties mājās, jo beidzot ir noticis pavērsiens arī grāfu savstarpejās sarunās. Visi priečajoties un līksmojot un esot palikuši vēl tikai kādi divi vai trīs neskaidri sarunu jautājumi, kas drīz tikšot atrisināti. Viņš noslēdz savu vēstuli ar vārdiem: "Mums jāgaida tas, ko darīs Dievs. Ar šiem vārdiem es pavēlu Tevi Dievam. Āmen." Tā bija viņa pēdējā vēstule sievai.

Sarunas tiešām tika pabeigtas 16. februārī. Luters sacīja sprediķi par godu sarunu sekਮīgam noslēgumam. Izvēlētā Rakstu vieta bija Mt. 11:25–30, kur Jēzus apgalvo, ka Viņš vārds izjauc lietu pasaulīgo izpratni. Atbilstoši savai pārliecībai, situācijai un Rakstu vietai Luters aicināja klausītājus noraidīt pasaulīgo gudrību, ko viņš sauca par meliemi, un pievērsties Kristum un Viņa vārdam. Pēkšņi Luteru pārņema nespēks. Atvainojies viņš sprediķi ātri pabeidza. Divas nākamās dienas Luters palika savā istabā, daudz lūdza, neko nerakstīja, nelasīja. Tomēr apkārtējiem stāvoklis šķita

Lutera kaps Vitenbergas Pilsbaznīcā

Draudzes dzīve**Par remontdarbiem 2009. gadā**

Pagājušajā gadā mūsu Biķeru dievnamā notika vērienīgi remontdarbi. Tie sākās jau 2009. gada februārī un noslēdzās tikai pirms pašiem Ziemassvētkiem. Visus remontdarbus uzraudzīja, organizēja un to izpildei līdzi sekoja Juris Balodis, tāpēc tieši viņu aicinājām pastāstīt, kādi darbi būznīcā un tās apkārnē ir veikti.

Tikai nedaudz vairāk kā pirms gada baznīcas remontu vēl nebijām plānojuši, jo ienākušo naudu par zemes Biķernieku ielā 121 iznomāšanu firmai "SMI Biķernieki" bija paredzēts izlietot jaunā draudzes nama būvniecībai. Taču krizes dēļ firma pārtrauca nomas maksu, un kļuva skaidrs, ka naudas plūsma uz ilgāku laiku apstāsies. Tāpēc draudzes padomē tika pieņemts lēmums par iekrāto naudu veikt dievnama remontu. Sākotnēji tika plānots, ka veiksim griestu pārseguma un jumta spāru galu kapitālo remontu, ieliksim jaunus logus un uzstādīsim ērģeles. Taču, kad bija veikts griestu remonts, kļuva redzams, ka vecais sienu krāsojums pie atjaunojātajiem griestiem neizskaitās labi, tāpēc nolēmām pārkrāsot arī sienus.

Paralēli notika arī otrs lustras izgatavošana un uzstādīšana, bet tas notika neatkarīgi no mūsu darbošanās – par kroplukturi ir gādājis Armands Kalniņš.

ĒRĢELES

Ērģeles jau 2007. gadā tika atvestas no Anglijas. Ērģelu meistars Uldis Rubezis tās bija atvedis no Saltašas pilsētas (tā atrodas netālu no Plimutas) draudzes baznīcas. Šīs nelielās ērģeles 1930. gadā ir būvējus Georgs Osmonds. Draudze pārcēlās, un ērģelēm tika meklēts jauns īpašnieks. Saltašas draudzes dievnama turpmākais liktenis mums nav zināms.

Ērģeles uzstādījis Uldis Rubezis, bet skāpošanu veicis komponists Romualds Jermaks. Ērģelu atvešana draudzei ir izmaksājusi 6000 latu, par uzstādīšanu līgta summa ir 8220 latu, no tās lielākā daļa jau ir samaksāta. Vēl ir veicami vairāki nopietni tehniska rakstura (labošana, atjaunošana u.tml.) un skāpošanas (intonēšanas) darbi.

GRIESTI

Vispirms jāatlādina, ka balķus dievnama griestu pārseguma nomaiņai ir izmantotas mazākas sijas. Tā kā šīs papildu sijas bija 10 m garas un 150x250 mm šķērsgriezuma brusas, tad ar A. Barbara piekrišanu, mēs šo brusu veselās daļas

viņa mežā, balķu mizošanas talka notika 2006. gada martā. Trīs gadus tie ir žuvuši un nu tagad ir likti lietā.

Par griestu remontdarbu veicēju tika izraudzīta firma "Naus Būve", kas savulaik bija uzvarējusi konkursā par draudzes nama pamatu būvniecību. Šo firmu par uzticamu bija atzinis J. Balodis, turklāt tai bija iespēja ātri un kvalitatīvi uzstādīt sastatnes, kas ļāva veikt dievnama griestu pārseguma nomaiņu, nepārtraucot dievkalpojumu norisi. Būvdarbā vadīja Sergejs Persaņš un Ivars Semjonovs, kurš veica arī sagādnieka pienākumus, darbus veica meistari Anatolijs Landišs, Viktors Mikas, Vilnis Goldbergs, Aigars Ostrovskis, Olegs Seņkovs, Guntis Atvase un Aleksejs Nikiforovs.

Pārseguma remonta projektu izstrādāja sertificēts Valsts kultūras pieminekļu aizsardzības inspekcijas būvinženieris patiesajiem sienu defektu cēloņiem. Tā radās doma par sienu remontu, jo pirms tam remonts šķita pārāk darbiņi (kauj vai domājot par putekļiem vien, kas rastos apmetumu demontējot).

Ģipša profili, kas ir pielīmēti griestiem, ir izgatavoti no jauna. Jauko ziloņkaula krāsas toni griestiem izvēlējusies mūsu draudzes māsa arhitekte Olita Upaciere.

Remonta gaitā ir izstrādāta mūsu baznīcas krāsu pase, ko veikusi Rīgas būvaldes māksliniece Edīte Kaņepe. Tas nozīmē, ka ir skaidrs arī, kādas krāsas varam izmantot baznīcas āra apdarei.

Lūkas un kāpnies uz bēniņiem izgatavojis mūsu draudzes loceklis namdaris Bruno Bakis no firmas "G&J Andrejs Barbars, palīdzot Laimonim Zemītim. Rūpīgi sekojot līdzi darbu gaitai, A. Barbars uzteica brigādes darbu un atzina darbus par kvalitatīvi izpildītiem. Diemžēl pats inženieris vasaras vidū gāja bojā negadījumā, projektu līdz galam novēda palīgs Laimonis Zemītis.

Kopējās pārseguma un griestu remontdarbu izmaksas bija apmēram 48 000 latu. Pārsegums izmaksājis krietni vairāk nekā bija plānots, jo tā stāvoklis izrādījās daudz slīktāks. Darbu gaitā bija nepieciešams nobrucināt arī ielas puses karnīzi, tā tika veidota pilnīgi no jauna. Šobrīd pārsegumam ir 40 cm bieza "Eko" būvniecība". Veicot pārseguma remontu, ir nomainīti visi jumta spāru gali, jo tie bija satrupējuši. Remonta laikā tika atklāts arī interesants fakts – ka baznīca ir salūzusi, iespējams, pat savos pašos pirmsākumos – torņa mūrēšanas laikā. Tas tapa redzams, kad tika atsegta mūra daļa virs logiem. Virs vidējā loga, kā arī jumta konstrukcijai bija izveidojusies 5 cm plāisa, kuras rezultātā torņa puse bija nošķiebusies uz leju. Tas tika konstatēts ar līmeņrādi. Nošķiebums, iespējams, ir veidojies torņa lielā svara un seklo pamatu dēļ.

LOGI

Logu izgatavošanai tika rīkots konkurss. Tājā piedalījās trīs firmas – SIA "Kāpieni" no Siguldas, SIA "L&L" no Līvāniem un SIA "Mežmajai" no Rīgas (Rāmava). Sīvā cīņā – (Turpinājums 4. lpp.)

2009. gada Pūpolsvētdienā

Draudzes dzīve

ne ar cenu, bet ar kvalitāti – uzvarēja SIA "Mežmalī". Logi ir gatavoti no ozolkoka, kas apstrādāts ar lineļu. Logu izgatavošanu no ozolkoka ierosināja Ivo Ozoliņš, kurš arī aktīvi iesaistījās un sekoja līdz darbu izpildei. Logu izgatavošana un montāža izmaksāja 20 500 latu. Darbus vadīja Andris Ābiķis un Mārtiņš Silīnš. Logus projektēja arhitekte Ināra Caunīte, kurai ir laba pieredze šādos darbos. Viņa ir veikusi logu projektēšanu mūsu baznīcai arī 80. gadu beigās, tādēļ zināja stāstīt daudz interesanta par to, kādi baznīcīai logi bijuši pirms tam – ar metāla apkalumiem ārpuse, jumta rūtoto logu vietā bijušas vitrājas; logi ir bijuši ar vienu vērtni (tolaik bijuši tikai ārējie logi). Jaunos logus izgatavojis meistars Jānis Ābols.

MALKAS NOJUME

No pārseguma remontam izgatavotajām sastātnēm blakus vecajam šķūnumam izbūvējām malkas nojumi. Tās pamatus līcis mūsu mācītājs Aleksandrs Bite. Materiālus talkā nokrāsoja draudzes loceklī. Pēc tam darbus turpināja Raimonds Ļucāns un Georgijs Sokolovskis, kuri tobrīd nebija nodarbināti aktīvā darbā. Abiem par darbu veikšanu samaksāti apmēram 350 lati. Kad brigāde sāka zaudēt spēkus, tai pievienojais draudzes loceklis Kaspars Lācis. Viņa energiskajā vadībā šķūnītis ir gandrīz pabeigts, atlicis to nokrāsot un ielikt durvīm atslēgu. Daļu no šķūnīša jumtam nepieciešamajiem materiāliem dāvinājusi Nodieuvi gīmene – tas noteica arī seguma izvēli. Dēļšus sienām dāvinājusi Lūšu gīmene.

KANALIZĀCIJA

Beidzot šajā vasarā tika atrisināta arī kanalizācijas problēma draudzes mājā jeb, kā to agrāk sauka, ķestermājai. Par 800 latiem santehnīča Arta Muskara vadībā tika ieraktas jaunas akas un jauna noteikudeņu drenāžas sistēma.

SIENAS

Redzot, ka vecais sienu krāsojums līdzas jaunajiem griestiem neizskatās labi, nolēmām tomēr krāsot arī sienas, lai gan naudas jau bija atlicis pamaz. Sienu apdares darbiem pienēmām pieredzējušo meistarū Aivaru Tuču. Viņš jau iepriekš bija pierādījis sevi kā prasmīgu meistarū, veicot krāsošanas un špaktelēšanas darbus baznīcas un draudzes mājas remontu laikā. A.Tučs strādāja kopā ar palīgu Valdi Dzeni.

Pēc lieliski padarītā pirmskrāsošanas sagatavošanas darba A. Tučs palīdzēja atrisināt līdz šim ļoti grūto sienu krāsas toņa izvēles jautājumu, uzaicinot mākslinieci Inesi Ozoliņu, kurai ir laba pieredze arī restaurācijas darbā. Māksliniece ieteica trīs toņus, no kuriem draudzes komisija (tajā ietilpa draudzes mākslinieki un mācītājs) izvēlējās īsto. Sienas ir krāsotas ar toni F 107 Hansa noobē silikāta krāsu pēc Mono Color Nova kataloga.

PĀRĒJIE DARBI

Palīgdarbu veikšanā remonta laikā daudz palīdzējuši mūsu pašu draudzes loceklī Jānis Šneiders un Krišjānis Klintsons. Liela slodze ir bijusi draudzes apkopējām Baibai Čunčīnai un Australai Brakmanei. Laila Čakare, dzīvojot blakus baznicai – draudzes mājā, visus meistarū gada garumā ir laidusi iekšā un ārā no baznīcas. Aktīvi darbojusies, sprīzot un lemjot par remontdarbiem, ir arī draudzes padome. Daudzi draudzes loceklī gan lielākās – iepriekš izsludinātās –, gan mazākās talkās, kā arī ar dažādām idejām atbalstījuši remontdarbus.

TURPMĀKIE DARBI

Ar Dieva palīgu pagājušajā gadā daudz esam izdarījuši, bet ir arī skaids, ka ir vēl daži neatleikami darbi tuvākajā nācotnē.

1. Pavasarī jānoverš logu montāžas sekas, proti – no ārpuses jāapmet, jānošpaktelē un jānorāso logu montāžas vietas.

2. Jāieliek aizsargēži logiem.

3. Jaunajiem logiem jāizgatavo un jāpieliek palodzes.

4. Luktais jāizdomā un jāizgatavo margu centrālā daļa. **EDĀ**

Jura Baloža stāstījumu pierakstījusi Eva Lūse

REDAKCIJAS PĒC VĀRDS

Kad mūsu Biķeru dievnamā pirms 20 gadiem atsākās dievkalpojumi, tas bija izpostīts un nolaists. Gadu gaitā pamazām un pakāpeniski dievnamā tika atjaunots: uzlikts jauns jumts, tas tika sakopts, lai varētu notikti dievkalpojumi, zvanu tornis ieguva jaunus zvanus; aizvadīto gadu gaitā tika veikti arī daudzi citi nozīmīgi darbi. Tomēr par pagājušajā gadā veiktais darbiem var droši sacīt, ka tie ir kā skaists vainagojums visam iepriekš veiktajam.

Dievs ir devis mūsu paaudzei veiksmīgi tikt galā ar to uzdevumu, kas tai pie dievnamām atjaunošanas un uzturēšanas bija noteikti veicams, lai mūsu mīlais Biķeru dievnamās neizietu bojā un tajā savu ticības dzīvi ar Dieva vārdu un sakramentiem varētu uzturēt mūsu bērni, bērni bērni un viņu mazbērni. Kā sacīja viens no mūsu draudzes ielīdzīgajiem loceklīem un vadītājiem Ivo Ozoliņš, "mūsu paaudze savu pienākumu pret dievnamu ir pamatā izpildījusi. Vairāk neko lielu mēs neizdarīsim". Tas, protams, nenozīmē, ka tagad visi var dusēt mierā un nekas vairs nebūtu darāms. Ar Dieva palīdzību vēl viena otra, arī lielāka, iecere būtu īstenojama. Lai Dievs mums palīdz, kā Viņš palīdzējis līdz šim!

Lielā pateicība visiem, kas pie dievnamām ietām darbojušies un turpina uzturēt savu dievnamu – gan ar domām un lūgšanām, gan ar saviem spēkiem un finansēm, lai to cēlu, skaistu un sakoptu ietotu šodien un nodotu tādu tālāk arī nākamajā paaudzēm. **EDĀ**

Lielā pateicība visiem, kas pie dievnamām ietām darbojušies un turpina uzturēt savu dievnamu – gan ar domām un lūgšanām, gan ar saviem spēkiem un finansēm, lai to cēlu, skaistu un sakoptu ietotu šodien un nodotu tādu tālāk arī nākamajā paaudzēm. **EDĀ**

SIA "Biķeru namturis" finanšu pārskats par oktobri-decembru

Atlikums uz 01.10.2009. **21061,33**

IENĀKUMI

Par Biķernieku ielas 121 apsaimniekošanu	121,00
IZDEVUMI	
Uzņēmuma nodokļi	15,28
Ērģeles	2870,00
Alga Jurim Balodim	104,95
Alga Baibai Čunčīnai	480,66
Algas un soc nodokļi	1172,42
Alga par sienu apdarī	1630,00
Trepes uz bēniņiem	235,46
Šķūnis	365,68
Par ugunsdrošības instrukciju	12,10
Grāmatvedības pakalpojumi	290,40
Materiāli sienām	300,00
Elektroinstalācijas projekts	726,00
Logi	10650,00
Banku pakalpojumi	211,48
Atlikums uz 31.12.2009.	2117,90

Draudzes loceklu ievērībai

Pēc LEELB ārkārtas 24. Sinodes (07.06.2008. A.D.) lēmuma LEELB vispārējo vajadzību nodrošināšanai 2010. gadā ir noteikta draudžu iemaksa: Ls 5.50 par katru draudzes loceklī.

Šī iemaksa draudzei jāpārskaita LEELB Virsvaldes kontā līdz 2010. gada 1. jūlijam. Tāpēc lūdzam kārtējo draudzes loceklā iemaksu veikt gada pirmajā pusē.

Lūdzam Tevi, mīļā māsa, mīļais brāli, arī pašam pārliecināties par to, vai esi samaksājis draudzes nodevu arī par iepriekšējiem gadiem, jo nereti gadās, ka aktīvs draudzes loceklis – kas ik svētdienu ir baznīcā un regulāri atbalsta draudzi – divus, trīs un pat četrus gadus aizmirst par draudzes loceklā nodevu.

Atgādinām arī, ka Satversme nosaka tā:

30.p. Draudzes loceklī, kuri vismaz reizi gadā nav saņēmuši Svēto Vakarēdienu un 2 (divus) gadus pēc kārtas nav maksājuši noteiktos ziedojušus draudzes un LEELB vispārējām vajadzībām, uzskatāmi par tādiem, kas izstājušies no draudzes. Ja šī persona vēlas atjaunot piederību savai draudzei, viņam ir jāvēršas pie attiecīgās draudzes mācītāja. Pāriet citā draudzē var saskaņā ar šīs Satversmes 22. un 23. pantu.

22. Par draudzes loceklī kļūst ar iesvētīšanos draudzē. Draudzes loceklis savu draudzes piederību var mainīt.

23.p. Pārejot uz citu LEELB draudzi, draudzes loceklis no iepriekšējās draudzes saņem un jaunajā draudzē iesniedz izziņu par draudzes piederību un samaksātu ikgadējo ziedojušu.

BIKERU DRAUDZES AVIZE**Lasītājs jautā**

mācītāja vēlmi manipulēt ar Dieva uzticētajiem svētumiem. Uz šo apgalvojumu varu atbildēt tikai to, ka apliecinu Dieva un cilvēku priekšā, ka šo draudzes noteikumu ieviešana nav nekādā veidā saistīta ar kādu mācītāja savītību vai vēlmi kādam cilvēkam patvarīgi liegt Dieva svētumus. Šie noteikumi iecerēti vienīgi kā līdzeklis, lai ticīgie būtu pamācīti, mudināti un sagatavoti saņemt šos Dieva svētumus cienīgi un svētīgi. Kopš šo noteikumu pieņemšanas mūsu draudzē (tie tika pieņemti pirms 14 gadiem) ne no viena neesmu dzirdējis ko līdzīgu Jūsu teiktajam.

Cik labi, ka vismaz šeit Jūs mani esat pareizi sapratus. Tiešām, tas ir brīnumi, ka cilvēks pēc 55 gadiem beidzot atnāk uz dievkalpojumu un grib saņemt Svēto Vakarēdienu! Un arī tur Jums ir taisnība, ka es neesmu pilnīgi pārliecināts, ka šādi cilvēki nevar saņemt Svēto Vakarēdienu cienīgi. Tur nu Jūs esat pilnīgi pareizi sapratus rakstīto.

Bet vai tad tieši tāpēc, lai noskaidrotu un novērstu šo neskaidrību par cienīgumu vai sacījus: "Bet Es jums saku: par ikkatrū veltīgu vārdu, ko cilvēki runās, tiem būs jāatbild tiesas dienā." (Mt. 12:36) Šos Pestītāja vārdu mums katram vajadzētu allaž atcerēties. **EDĀ**

Tā Kunga žēlastības līdzekļus, proti, Viņa svētos vārdus un sakramētu?" Kāpēc viņa "jā" tūdaļ pat uz 55 gadiem pārvērties par "nē"? Ja cilvēks patiesi pēc 55 gadiem būtu nācis pie nopietnas atziņas, viņš nekad neatradītu piedāvāto sarunu.

Savas vēstules noslēgumā Jūs hipotētiskā veidā atkal izsakāt dažus apgalvojumus: "Un ja nu es teiku, ka pašam mācītājam trūkst izpratnes par ticības lietām un par kristietību kā tādu?? Iespējams, ka šai kundzei, pēc 55 gadiem, ir vēl vairāk izpratnes par kristietību nekā pašam sakramenta devējam – mācītājam." Nu, ko lai uz to atbild? To, ka mācītājam trūkst izpratnes par ticības lietām, Jūs jau izteicāt daudz noteiktāk veidā pašā vēstules sākumā: "Lasot rakstu, jau pirmajās rindkopās ir pausta absolūti nekristīgs viedoklis." Tās ir Jūsu tiesības. Bet šīs tiesības reizē uzliek arī visai nopietnus pienākumus, par kuriem mūsu Kungs ir sacījis: "Bet Es jums saku: par ikkatrū veltīgu vārdu, ko cilvēki runās, tiem būs jāatbild tiesas dienā."

Ar cīņu – mācītājs Aleksandrs Bite

Baznīcas vēsture**Mārtiņa Lutera svētīgo miršanu pieminot**

Aleksandrs Bite

18. februāris mūsu baznīcas kalendārā ir M.Lutera nāves atceres diena. Reti kurš baznīcas vēstures notikums ir tik plaši un rūpīgi daudz liecinieku dokumentēt kā Lutera pēdējās dzīves dienas un stundas. Tā tas noticis tāpēc, ka viņa laikabiedri un sekotāji joti vēlējās redzēt, kā no pasaules aiziet viņu dižais skolotājs, – vai viņa dvēsele aiziet mierā, paliekot ticībā, kuru viņš dzīves laikā bija apliecinājis, vai arī, šaubu, baiļu un neziņas mocīta, grimst pazušanā, kā to tolaik paregoja viņa Romas oponenti. Vēl šodien Romas katoļi nereti izsaka šādu apgalvojumu: "Luterāni esot viegli dzīvot, bet grūti mirt, savukārt katoļiem, lai gan tiem ir grūti dzīvot, piepildot dažādos reliģiskos priekšrakstus, tomēr esot viegli mirt."

Luters šo strīdu nevarēja ignorēt vismaz divu iemeslu dēļ: Mansfeldas grāfi bija reformācijas atbalstītāji, tātad viņu kīviņi vājināja evāngēlikās kustības atbalstītāju nometri. Tāpat šīs nesaskaņas skāra arī tur dzīvojošos Lutera radiniekus, kas tāpat kā Lutera tēvs Hanss, bija kalnrači, un viņu intereses bija cieši saistītas ar vietējiem tirgotājiem; tātad grāfs Albrehts apdraudēja arī viņus. Jau 1540. gada maijā Luters viņam nosūtīja rakstisku protestu pret nodokļu politiku, kura, kā dzirdēts, līdzinoties konfiskācijai. Gandrīz divus gadus vēlāk Luters uzzināja, ka stāvoklis nav uzlabojies, tāpēc aicināja Albrehta brāļus grāfu ietekmēt, lai viņš pret pāvalstniekiem izturētos taisnīgi. Kad ietekmi guva abi jaunākie brāļi, radās draudi, ka jaunie grāfi varētu sagrābt svainā

Nams Eislēbenē, kurā miris Mārtiņš Luters raktuvi un metāllietuvi, tāpat kā viņi bija sagrabuši tiesības tās aplikt ar nodokļiem. Katrā ziņā Luteram visnotāl bija iemesls satraukties par savas dzimtās puses labklājību.

Luters jau 1545. gada nogalē bija apciemojis Mansfeldi, lai mēginātu panākt izlīgumu brāļu starpā, taču abu jaunāko brāļu nebija uz vietas un viņš atstāja tiem vēstuli, kurā piedāvāja sevi kā starpnieku, lai varētu atrisināt šo kīldu. Tā kā grā

Lasītājs jautā

Labvaka!

Izlasot Bikeru draudzes avizi Nr. 2 (34), izlēmu Jums uzrakstīt.

Ar avīzi mani iepazīstināja paziņa, kas bija pārsteigta par mācītāju Aleksandra Bites rakstu no 6.-8. lpp. Lasot rakstu, jau pirmajās rindkopās ir pausta absolūti nekristīgs viedoklis.

It sevišķi mani pārsteidza noteikumu punkti: pie Absolūcijas un Svētā Vakarēdienai netiek pielaisti 1) tie, kas netic un neapliecina patiesu Kristus miesas un asiņu klātbūtni Svētā Vakarēdienai maizē un vīnā; 2) tie, kas nokavējuši Dievkalpojuma sākumu.

Es vēlētos zināt, kā konkrētais mācītājs zinās, kas es patiesi tici Kristus miesai?? Pēc kādām pazīmēm to var pateikt?

Ja es nokavēju Dievkalpojuma sākumu, es netieku pielaista pie Vakarēdienai. Es gribētu zināt vietu Jaunajā Derībā, kur ir minēts šāds noteikums?? Vēl mani rada neizpratni tas, kāpēc mācītājs iedomājas, ka viņam ir tiesības sargāt Dieva svētumā un manipulēt ar to?

Ja es neizdaru to un to vai ja es izdaru to un to... es netieku pielaista pie Vakarēdienai?

Tālāk... vecā kundze atnāk uz baznīcu un netiek pielaista pie sakramenta.

Ja es kārtiņā esmu piedzīvojusi Svēto Garu savā dzīvē un atnāku pie Dievgalda un nevaru saņemt sakramantu savas konfesijas draudzē, vienlaikā kādā... kāda būs mana attieksme pret konkrētu baznīcu un mācītāju?

Ja šī kundze pēc 55 gadiem atnāk uz draudzi, vai tas vispār nav kaut kas tik brīnumains un pārsteidzošs??

Rakstā ir minēts, ka šādi ļaudis nav pielaizami pie sakramentiem bez īpašas sagataves, jo, visticamāk, tiem trūkst izpratnes par ticības lietām un viņi nevar saņemt svētas lietas cienīgi un sev par svētību.

Visticamāk – es izcēlu šo vārdu, jo tas parāda, ka raksta veidotās nav pilnīgi pārliecīnās par to, vai šādi cilvēki patiesām nav cienīgi saņemt svētas lietas cienīgi.

Un ja nu es teiku, ka pašam mācītājam trūkst izpratnes par ticības lietām un par kristību kā tādu?? Iespējams, ka šai kundzei, pēc 55 gadiem, ir vēl vairāk izpratnes par kristību nekā pašam sakramenta devējam – mācītājam.

Gaidīšu atbildi!!

*Ar cieņu,
Agnese Alksne
/28.05.2009./*

Atbild Bikeru draudzes mācītājs

Cienītā Alksnes kundze, paldies par Jūsu vēstuli! Vispirms lūdzu mani atvainot, ka neatbildēju uz Jūsu vēstuli tūlīt pat – t. i., iepriekšējā BDA numurā; diemžēl tajā nepietika vietas. Ceru, ka tas neko nebūs traucējis tam, lai tiku skaidri būtīgi pārtraukuma. Turklat vairāk ieturētā pauze šīs tēmas sakarā dotu arī ko labu – manuprāt, tās varētu būt divas lietas: pirmkārt, sākotnējās emocijas būs jau nedaudz norimūšas un uz apskatāmajiem jautājumiem varēsim paraudzīties ar mierīgāku prātu. Otrkārt, tēmas atkārtojums varētu nest svētību arī citiem BDA lasītājiem jeb, apustuļa Pāvila vārdiem sakot: "Man nav par apgrūtinājumu vēlreiz atkārtot to, ko esmu

jau rakstījis, bet jums tas kalpos stiprinājumam." (Fil. 3:1)

Savas vēstules sākumā Jūs atsaucaties uz to, ka rakstīt vēstuli Jūs esot ierosinājis mans raksts BDA 2009. gada avīzē Nr. 2 (34), un rakstāt: "Lasot rakstu, jau pirmajās rindkopās ir pausta absolūti nekristīgs viedoklis. It sevišķi mani pārsteidza noteikumu punkti: pie Absolūcijas un Svētā Vakarēdienai netiek pielaisti 1) tie, kas netic un neapliecina patiesu Kristus miesas un asiņu klātbūtni Svētā Vakarēdienai maizē un vīnā; 2) tie, kas nokavējuši Dievkalpojuma sākumu."

Es vēlētos zināt, kā konkrētais mācītājs zinās, kas es patiesi tici Kristus miesai?? Pēc kādām pazīmēm to var pateikt?

Ja es nokavēju Dievkalpojuma sākumu, es netieku pielaista pie Vakarēdienai. Es gribētu zināt vietu Jaunajā Derībā, kur ir minēts šāds noteikums?? Vēl mani rada neizpratni tas, kāpēc mācītājs iedomājas, ka viņam ir tiesības sargāt Dieva svētumā un manipulēt ar to?

Ja es neizdaru to un to vai ja es izdaru to un to... es netieku pielaista pie Vakarēdienai?

Tālāk... vecā kundze atnāk uz baznīcu un netiek pielaista pie sakramenta.

Ja es kārtiņā esmu piedzīvojusi Svēto Garu savā dzīvē un atnāku pie Dievgalda un nevaru saņemt sakramantu savas konfesijas draudzē, vienlaikā kādā... kāda būs mana attieksme pret konkrētu baznīcu un mācītāju?

Ja šī kundze pēc 55 gadiem atnāk uz draudzi, vai tas vispār nav kaut kas tik brīnumains un pārsteidzošs??

Rakstā ir minēts, ka šādi ļaudis nav pielaizami pie sakramentiem bez īpašas sagataves, jo, visticamāk, tiem trūkst izpratnes par ticības lietām un viņi nevar saņemt svētas lietas cienīgi un sev par svētību.

Visticamāk – es izcēlu šo vārdu, jo tas parāda, ka raksta veidotās nav pilnīgi pārliecīnās par to, vai šādi cilvēki patiesām nav cienīgi saņemt svētas lietas cienīgi.

Un ja nu es teiku, ka pašam mācītājam trūkst izpratnes par ticības lietām un par kristību kā tādu?? Iespējams, ka šai kundzei, pēc 55 gadiem, ir vēl vairāk izpratnes par kristību nekā pašam sakramenta devējam – mācītājam.

Gaidīšu atbildi!!

*Ar cieņu,
Agnese Alksne
/28.05.2009./*

noteikums?" Te nu man jāpadodas – Svētajos Rakstos tiešām nekur nav teikts, ka tos, kas nokavējuši dievkalpojuma sākumu, nedrīkst laist pie Svētā Vakarēdienai. Tomēr lūdzu mani tādēļ nesodit pārāk bargi, jo arī apustulis Pāvils par dievkalpojuma norisi raksta: "Bet viss lai notiek pieklājīgi un kārtīgi" (1. Kor. 14:40), un ar šo noteikumu punktu neesmu gribējis panākt neko citu, kā vien to, lai viss notiku pieklājīgi un kārtīgi.

Arī laicīgās lietās ir sava pašsaprotama kārtība. Piemēram, teātrī pēc 3. zvana skāfītāji zālē vairs netiek ielaisti. Tas tiek darīts, lai disciplinētājiem skāfītājiem netraucētu baudīt mākslu un disciplinētu nedisciplinētos. Taču dievkalpojumā ir kas daudz vairāk par teātra vai kino mākslu, – vai gan tas neprasā arī daudz lielāku goddevību jeb apustuļa pieminēto pieklājību un kārtību?

Tālāk savā vēstulē Jūs rakstāt: "Vēl mani rada neizpratni tas, kāpēc mācītājs iedomājas, ka viņam ir tiesības sargāt Dieva svētumā un manipulēt ar to? Ja es neizdaru to un to vaija es izdaru to un to..., es netieku pielaista pie Vakarēdienai?" Ceru šo jūsu neizpratni gaisināt. Svētie Raksti mums atklāj, ka mācītājam tiešām ir tiesības un pat pienākums sargāt Dieva svētumā. Tā nav kāda patvalīga iedoma, bet gan paša Svētā Gara dots uzdevums, kā par to pamāca apustulis Pāvils: "Tāpēc sargiet paši sevi un visu ganāmo pulku, kurā Svētais Gars jūs iecēlis par sargiem ganīt Dieva draudzi.." (Ap.d. 20:28)

Tiešām trāpīgs jautājums! Tikai Jūs pati to zināt, un šajā ziņā Jums ir pilnīga taisnība – neviens mācītājs to nevar zināt no malas bez īpašas atklāsmes, ja nu vienīgi tad, kad cilvēks pats skaidri apliecinā savu neticību.

Taču es savā rakstā nerakstīju par to, ka mācītājam kādā intuitīvā veidā būtu jānoskrīt ticīgie no neticīgajiem un cienīgie no necienīgajiem, bet gan to, ka "šis noteikumu punkts ir paredzēts, lai atturētu viņus [t.i., neticīgos un necienīgos] no necienīgās Sakramenta saņemšanas, jo apustulis taču pamāca: "Kas ēd un dzer, tas ēd un dzer sev pašam par sodu, ja viņš neizšķir Tā Kunga miesu." (1. Kor. 11:29)

Šīs punkts domāts kā atgādinājums un pasargājums šādiem laudīm." Šādi ļaudis ir raduši tādā sakārtotās tiesības, kas ir sagatavoti, un tas arī vairo godbījību un cieņu pret publisko dievkalpojumu ceremonijām. Neviens netiek pielaista pie Sakramenta, ja iepriekš nav pārbaudīts un uzsklausīts. Laudīs tiek arī mācīti par Sakramenta lielo vērtību un tā lietošanu, un to, cik daudz mierinājuma tas sniedz izbiedētām sirdsapziņām, lai tās mācās ticēt Dievam un izlūgties no Viņa visu labo. Tāds dievkalpojums ir Dievam patīkams, un tāda Sakramenta lietošana vairo godbījību pret Dievu." (XXIV, 5–8)

Tāpat mūsu ticības tēvi ir noteikuši: "Tā Kunga miesu mēs nemēdzam pasniegt tiem, kas iepriekš nav iztaujāti un saņēmuši Absolūciju." (XXV, 1) Tātad arī tie, kas nokavējuši grēksūdzi dievkalpojuma sākumā un nav saņēmuši Absolūciju, pie Sakramenta netiek pielaisti.

Tagad daži vārdi par jūsu jautājuma otro daļu, kurā ieskanas apgalvojums, ka apskatītie draudzes noteikumi ir saistīti ar mani kā uz dīvaini... Arī pareizticīgo

Intervija

Jēzus Kristus esamība man bija pārsteigums

Nu jau gadu mūsu draudzē par pērminderi kalpo Jānis Derums. Lūdzām Jāni pastāstīt par sevi, par savu ikdienas darbu un par to, kā viņš nonācis mūsu draudzē un tīcīs aicināts pērmindera kalpošanā.

Pastāsti, lūdzu, par savu ikdienas darbu!
Jau sešus gadus strādāju a/s "Latfood", kura visplašāk pazīstama ar to, ka ražo un tirgo "Ādažu čipsus". Šobrīd esmu pārdošanas vadītājs šajā uzņēmumā – atbildu par mūsu produktu tirdzniecību Latvijā. Man ir pakļauti reģionu tirdzniecības vadītāji, es organizēju viņu darbu un kontrolēju, lai mūsu produkti būtu pieejami visā Latvijā. Otra manas atbildības daļa ir sadarbība ar lielajiem klientiem, veikalui kēdēm. Šīs amats man gan gan pavisam nesen – tikai kopš pērnā gada oktobra.

Tas ir atbildīgs amats. Vai tas ir mērķtiecīgas darbības rezultāts, proti, vai tu apzināti esi uz to tiecīs?
Jā, tā var teikt, jo ļoti esmu vēlējies strādāt tādā starptautiskā uzņēmumā kā "Latfood", esmu gribējis darīt to, ko daru pašreiz. Cerēju tajā strādāt jau 1997. gadā, tas ir – sešus gadus agrāk nekā tur nonācu, taču toreiz neizturēju konkursu. Otra reizi piedāvājums nāca no mana kursabiedra Vidzemes augstskolā – viņš man piedāvāja tirdzniecības pārstāvja vietu Rēzeknē. Lai gan to gan pavisam nesen – tikai kopš pērnā gada oktobra.

Tadag, analizējot iemeslus, kāpēc meklējuu baznīcu, domāju, ka tā drīzāk bija vēlēšanās sakārtot savu dzīvi. Biju kaut ko plānojis, taču tas neizdevās tā, kā bija iecerēts, tad – liela vilšanās, un es vēlējos mainīt savu dzīvi un baznīcu drīzāk uzlūkoju kā tādu pēdējo iespēju vietu.

Jau nācot uz kārtējās nodarbībām, satiku Zigmāru Ziemanī (mūsu iepriekšējais pērminderis, tagad – mācītājs Rubenes un Dikļu draudzēs). Mēs kopā bijām dziedājuši Valmieras korū, un es biju pārsteigts, sastopot viņu šeit. Zigmāram es vienmēr uzdrošinājos uzdot daudzus – droši vien arī kuriozus – jautājumus, viņš ar lielu nopietnību atbildēja un ieteica arī grāmatas, kurās varu par to lasīt. Man tas bija svarīgi, jo daudzas lietas kautrējos mācītājam jautāt.

Atceros, tu laikam biji vienīgais jaunais kārtējums, tomēr esi atlinājis laiku ticības meklējumiem. Kā tu nonāci draudzē?

Pirmoreiz iegāju baznīcā, kad mācījus Valmierā vidusskolā. Biju arī aktīvs mūzikas skolas audzēknis – spēlēju trombonu dažādos orķestros, dziedāju korī. Tad arī vairākas reizes koncertējām baznīcā dievkalpojumos, bet es to uztvēru kā laicīgu nodarbi.

Mana māsa ir katoliете, tāpēc pirms nonāšanas Baznīcas Biķeru draudzē bijis kārtējums skolas audzēknis – spēlēju Trombonu dažādos orķestros, dziedāju korī. Tad arī vairākas reizes koncertējām Baznīcā dievkalpojumos, bet es to uztvēru kā laicīgu nodarbi.

Kā notika tava aicināšana kalpot

pērmindera amatā?

Aicinājums nāca no Zigmāra Ziemanī. Es biju ļoti izbrīnīts. Tikai oktobrī tiku kristīts, bet jau februārī nāca uzaicinājums kalpot par pērminderi. Zigmārs laikam jau tobrīd zināja, ka viņam būs jākalpo citās draudzēs, un domāja par savu aizstājēju. Saņēmis šādu aicinājumu, biju tik apmulsis, ka veselu nedēļu tā īsti nespēju strādāt, jo visu laiku par to vien domāju. Tas viss bija tik pēkšņi, strauji un negaidīti! Tur nebija nekādas manas iniciatīvas. Pat iedomāties nevarēju, ka es, tādēļ grēka gabals, stāvēju dievkalpojumā blakus mācītājam. Ko domās draudze? Vai mani pieņems? 1. martā būs gads kopš kalpojušās sapratu, ka tādēļ tas man bija lielākais pārsteigums, un tas ir daudz ko mainījis manā dzīvē. Kaut vai tas – ja iepriekš kādu svētdienu varēju atlauties neatnākt uz dievkalpojumu vai sestdienas vakarā ilgāk aizkavēties kādā saviesīgā pasākumā, tad tagad par to ir jādomā, jo svētdienas rītos man ir jābūt draudzes priekšā.

Rudenī tu esi arī sācis studēt Lutera Akadēmijas pedagoģijas plūsmā. Vai tas nozīmē, ka nākotnē tu varētu kļūt par mācītāju?

Tādu lietu kā savas dzīves plānošanu esmu atmetis – esmu sapratis, ka to dara Dievs. Lēmumu par iestāšanos Lutera Akadēmijā (LA) pieņemu gandrīz pēdējā brīdi pirms dokumentu iesniegšanas beigām – pēc kāda dievkalpojuma sapratu, ka vēlos daudz nopietnāk pievērsties ticības lietām. Pirms tam gan Zigmārs, gan vairākās studijas LA, man jau bija saņēmuši mācīties, bet galvenais impuls tomēr bija iestāšanās literārās un Bībelēs lasīšana. Jo vairāk to darīju, jo pašam galvā daudz kas vairāk samezglodījās, tāpēc studēt devos ar mērķi iegūt skaidrus un stiprus literārās mācības pamatus. Jāpiem

Par kenguriem, aborigēniem un miljonu

Guntara Baikova saruna ar austrālieti Maiklu Lokvudu

Mans sarunas biedrs vēlējās, lai šajā rakstā katrā ziņā tiktu ietverti kaut vai daži fakti, kas palīdzētu iztēloties, kādā zeme ir Austrālija.

Kad aplūkojam Austrāliju kartē vai uz globusa, nekas īpašas acīs neduras. Lielā sala, pareizāk, kontinents, dienvidu puslodē; tik tālu no mums, ka to droši varētu saukt par pasaules malu. Un tomēr – Austrālija ir milzīga! Ja salīdzinām to ar Eiropu vai ASV, visas trīs ir gandrīz vienāda izmēra. Tikai – visu milzīgo Austrālijas plašumu apdzīvo nieka 22 miljoni iedzīvotāju; tādu pašu teritoriju ASV apdzīvo apmēram 300 miljoni, bet Eiropā – apmēram 500 miljoni iedzīvotāju. Turklat divas trešdaļas Austrālijas iedzīvotāju ir apmetušies piecās lielākajās piekrastes pilsētās. Kas gan apdzīvo pārējo kontinenta teritoriju? Nu, protams, – tie ir kenguri! 26 miljoni kenguru – katram cilvēkam pa vienam un vēl paliek pāri.

Guntars. Bet nu, Maikl, pastāsti mazliet par sevi!

Maikls. Mans vārds ir Maikls Lokvuds (*Michael Lockwood*), esmu dzimis Papua-Jaungvinejā, austrāliešu misionāru ģimenē. Tur arī pavadīju savu bērību. Pa vidu dažus gadus dzīvojām ASV, kur tēvs turpināja studijas. No Jaungvinejas uz brīdi atgriezāmies Austrālijā, bet, tā kā manam tēvam viņa ticības nostājas dēļ tajā brīdī nebija iespējams dabūt darbu Austrālijas luteriskās baznīcas seminārā, viņš pieņema aicinājumu kalpot Misūri Sinodes seminārā Fortveinā. Tā visi atkal devāmies uz ASV. Kad pienāca laiks, savas studijas vēlējos sākt Austrālijā, tā nu atgriezos atpakaļ. Pēc tam pabeidzu semināru Adelaidā, sešus gadus kalpoju par mācītāju divās draudzēs un pirms diviem gadiem kopā ar sievu Naomi un dēlu Ašeru atkal ierados ASV, lai studētu doktorantūrā. Pavism nesen Dievs mums atsūtīja mūsu otro dēlu Džeidanu. Rudenī plānojam atgriezties Austrālijā.

Guntars. Austrālija, vismaz man, asociējās ar kenguriem un aborigēniem. Kengurus jau pieminējām, vai varētu mazliet pastāstīt par Austrālijas pamatiedzīvotājiem?

Maikls. Neviens skaidri nezina, kad un no kurienes pirmie cilvēki ieradās Austrālijā. Zināma vienprātība ir viedoklī, ka tie ieradušies no Austrumāzijas. Daudz skaidrāk ir zināms, kas bija pirmie Austrālijas baltie iemītnieki. 1788. gadā Anglija, saskaroties ar augstu noziedzību un pārpildītiem cietumiem, nolēma savus cietumniekus sūtīt prom no valsts. Uz kurieni sūtīt? Izvēle krita uz Austrāliju. Tā pirmie Austrālijas baltie iedzīvotāji bija bijušie ieslodzītie. Daļa no

Naome, Maikls,
Ašers
un Džeidans

viņiem bija notiesāti par salīdzinoši nelieliem pārkāpumiem, bieži vien tikai par dienīšķās pārtikas zādzību. Kad soda izciešanas termiņš beidzās, šie labie ļaudis varēja iegādāties zemi, kas tajā laikā Anglijā bija gandrīz neiespējami.

Ir vēl daži zīmīgi fakti, kurus ir vērts pieminēt. 19. gadsimta sākumā Prūsijas Fridrihs ar likumu noteica luterānu un kalvinistu baznīcas apvienošanu. Lielākās problēmas tas radīja Svētā Vakarēdiena svinēšanai: kalvinisti netic Kristus miesas un asiju patiesai klātbūtnei Svētā Vakarēdiena mielastā, tādēļ daudziem luterāniem bija nepieņemama gan baznīcu apvienošana, gan piespiedu kopība Sakramentā ar tiem, kuri tic un māca atšķirīgi. Reizēm luterāni dievkalpojumus mēdza noturēt slepeni – mežā vai kādā citā vietā. Taču – cik gan ilgi? Tā daudzi luterāni šajā laikā pameta Eiropu un devās prom – vieni uz Ameriku, bet citi uz Austrāliju. Tā 1838. gadā pirmie luterāni ieradās Austrālijā un apmetās pie Torrens upes, teritorijā, kurā tikai divus gadus iepriekš bija ieradušies pirmie baltie. Tajā laikā tur vēl neviens nedzīvoja; tagad šī pirmā luterānu apmetnes vieta ir izaugusi par Adelaidu – vienu no lielākajām Austrālijas pilsētām.

Vēl viens vēsturisks fakts – pats, pats pirmais luterānis, kas izķāpa uz Austrālijas zemes, bija Drēzenes Misijas sabiedrības misionārs Klemors Šīmans (*Clamor*

Schümann). Un ko nu tur slēpt, viņš bija mans vec-vec-vec...tēvs, lai cik arī paaudzes būtu jāuzskaita. Esmu pirmā Austrālijas luterāņa pēctecis. (*Smaida*.)

Pirma luterānu ierašanās gan drīz vien izvērtās visai nelāgi. Divi mācītāji neverēja atrast vienprātību jautājumos par baznīcu (viens domāja, ka valsts baznīca nebūtu pieļaujama, otrs uzskatīja, ka tas ir nebūtisks jautājums) un eshatologiju (viens no viņiem ticēja, ka Kristus nodibinās 1000 gadu valstību uz zemes). Drošības labad viņi nodibināja divas luterānu baznīcas; tikai 1966. gadā tās apvienojās. Tagad šī baznīca aptver visu Austrāliju – apmēram 80 000 luterāņu.

Guntars. Latvijā, kas ir ievērojami mazāka nekā Austrālija, arvien trūkst mācītāju, tādēļ daudziem nākas kalpot vairākās draudzēs, kuras var arī neatrasties vienā pilsētā. Kāda ir situācija Austrālijā?

Maikls. Vispārējā tendencē ir tāda pati kā lielākoties visā pasaule, cilvēkiem arvien vairāk koncentrējoties pilsētās. Tā nu lauku draudzes pamazām sarūk un bieži vien vairs nevar atļauties uzturēt mācītāju. Piemēram, mans kursa biedrs kalpo piecās draudzēs, dažas no tām ir 500 kilometru no viņa pastāvīgās dzīvesvietas. Skaidrs, ka višas piecās katru svētdienu nepaspēsi būt. Pašlaik šīs draudzes apsverot iespēju kopīgi finansēt nelielas lidmašīnas pirkumu, tā izmaksu ziņā neko daudz nepārsniegtu laba auto vērtību, taču dotu iespēju svinēt dievkalpojumus biežāk. Draudze svētību saņemtu tiešā nozīmē no debesīm.

Guntars. Tu pieminēju savu vec-vec-vec...tēvu, pirmo misionāru. Cik veiksmīga bija luterānu misija Austrālijā?

Maikls. Nevaram par to runāt pagātnes formā, jo misija pie aborigēniem no paša sākuma ir bijusi un arī šodien ir viena no mūsu baznīcas prioritātēm. Sākotnēji misija necik labi nevedās, kaut gan kopumā luterānu misionāri ir jāuzteic. Citu konfesiju misionāri centās padarīt aborigēnus ne tik daudz par kristiešiem, cik par baltajiem, tas ir, iemācīt viņiem angļu valodu, iemācīt Valkāt balto cilvēku drēbes u.tml., bet luterāni gāja citu ceļu. Viņi sprieda, ka svarīgākais ir pasludināt Kristus Evaņģēliju, tādēļ centās izprast aborigēnus un iekļauties to kultūrā – iemācījās viņu valodu, veidoja rakstību un darīja visu, lai Dieva Vārds tiem būtu sasniedzams. Sādai pieejai bija labi augli.

Aborigēnu uzskati par to, kurš ir savējais, kurš – ne, stipri atšķiras no mūsējās. Nevis tas ir aborigēns, kurš etniski cēlies no aborigēniem, bet gan tas, kurš zina viņu teikas, rituālus, dziesmas utt. Ādas krāsa nav izšķirošā. Tā nu vairāki luterānu misionāri kļuva par aborigēniem, lai aborigēni varētu kļūt par luterāniem.

Guntars. Tas gan skan mazliet neparasti, bet, ja pareizi saprotu, tad arī

šobrīd Austrālijā ir aborigēni luterāņi?

Maikls. Tieši tā! Kopumā Austrālijā varētu būt apmēram 300 tūkstoši aborigēnu, kādi 10 tūkstoši no tiem ir luterāņi. Šodien aborigēnus varētu iedalīt divās lielās grupās – pilsētās un tradicionālajos. Pilsētas aborigēni ir tie, kuri ir pieņēmuši balto cilvēku dzīvesveidu, viņi bieži vien vairs nezina ne savu senču teikas, ne rituālus, tādēļ tradicionālie aborigēni viņus neuzskata par aborigēniem.

Mūsu baznīcas misija turpinās pie tradicionālajiem aborigēniem. Tagad viņiem ir pašiem savi luterānu mācītāji – aborigēni, kas ir kļuvuši par luterānu mācītājiem. Mūsu baznīcas seminārs ik pa laikam rīko kursus, braucot pie aborigēniem. Tur šiem mācītājiem – esošajiem un topošajiem – tiek vadītas divu nedēļu apmācības.

Guntars. Taču tavi vecāki izvēlējās doties misijā nevis pie aborigēniem, bet gan uz Jaungvineju.

Maikls. Jā, Jaungvineja ir otrs nopietnākais mūsu baznīcas misijas lauks. 1886. gadā pirmais luterānu misionārs ieradās Jaungvinejā. Un zini, viņš nebija mans radinieks! Pēc brīža ieradās arī citi misionāri, tomēr sākums nebija viegls. Pagāja 14 gadi, līdz beidzot tika nokristīti pirmās Jaungvinejas iedzīvotās. Pa to laiku šie misionāri iekārtojās uz dzīvi – diezgan daudzi gan mira no malārijas –, centās iepazīt vietējo kultūru un apgūt viņu valodu. Tas nav nekāds nieka uzdevums, jo Jaungvinejā ir apmēram 750 dažādu cilšu ar dažādām valodām. Ir arī viena kopēja valoda, kurā vairāk vai mazāk var sazināties visi salas iedzīvotāji, tā sauktais pidžins. [Kamēr 19. gs. koloniālie ierēdņi, misionāri, tirgotāji un strādnieku vervētāji domāja, kā sazināties ar salas iedzīvotājiem, papuasi un melanēzieši izveidoja sazināšanās līdzekli – tok-pisin (Jaungvinejas pidžinu jeb neomelanēziešu valodu), no angļu valodas pārņemot lielāko daļu vārdu krājuma (77 %), protams, deformētā veidā, un saistot to ar

Slava Dievam! **Guntars.** Apbrīnojami ir tā Kungs darbi! Turklat tas šķiet tik neparasti, ka kristīgā tīcība tiek pienemta kultūrā, kas ir tik ļoti atšķirīgas ne tikai no mūsējās, bet arī no Jēzus laika Palestīnas kultūras.

Maikls. Šī milzīgā kultūru atšķirība savā ziņā ir mīts. Mani vecāki Jaungvinejā pavadīja 16 gadus. Sākumā viņi brīnījās, cik ļoti atšķirīga ir Jaungvinejas kultūra, taču ar katu gadu viņus aizvēlēja vairāk izbrīnīja tas, cik patiesībā mūsu kultūras ir līdzīgas. Protams, virsslānis ir atšķirīgs, taču, kad tu iepazīsti kādas zemes kultūru dzīlāk, tu ieraugi, ka zem šī atšķirīga virsslāna ir tieši tādas pašas vajadzības, tādi paši grēki un pārdzīvojumi, tādas pašas emocijas. Tāpat

tas ir Austrālijā, tāpat Jaungvinejā, tāpat pie aborigēniem un droši vien tieši tāpat arī Latvijā. Viņiem, tieši tāpat kā mums, grēks ir sabojājis Dieva dāvāto labo dzīvi, tieši tāpat kā mums arī viņiem ir vajadzīga grēku piedeošana un attaunotas attiecības gan ar Dievu, gan ar tuvāko. Bieži vien viņi vēsti par

Maikls. Pašlaik strādāju pie sava diplomdarba, kura tēma ir saistīta ar eldkievību mūsdienu sabiedrībā. Tā nu visas manas domas ap šo tēmu vien griežas. Ir divas lietas, kas jāpārdomā mums pašiem un kas jānorāda arī tiem, uz kuriem Kristus vēl pacietīgi gaida. Pirmā – ir svarīgi saprast, kas ir mūsu elki, kam mūsu sirds ir pieķerusies, uz ko mēs paļaujamies, no kā mēs visu labu sagaidām, ko mēs baidāmies zaudēt vairāk par visu. Atziņa, kas ir sie elki, būtu pirms solis, lai mēs spētu no tiem rāsīties valjā.

Otrā lieta – ir nepieciešams apzināties, kādi mīti par kristīgo tīcību valda sabiedrībā, kādi tie ir mūsos pašos, bet vēl svarīgāk, kādi tie ir mūsu tuvākajiem, kurus Evaņģēlija vēstis vēl nespēj aizsniegt. Ja mums pašiem izdots šos mītus atmaskot un skaidri saprast, cik brīnišķīga patiesībā ir kristīgā tīcība un parādīt to tuvākajiem, tas būtu labs pamats, lai izrautu no nāves un iegūtu mūžībai jaunas dvēseles. **BDZ**

Kristu, par Dievu Radītāju pieņem ar daudz lielāku prieku un pateicību nekā mūsu pašu kultūras cilvēki.

Guntars. Bet kā šodien klājas pašai Austrālijas baznīcāi?

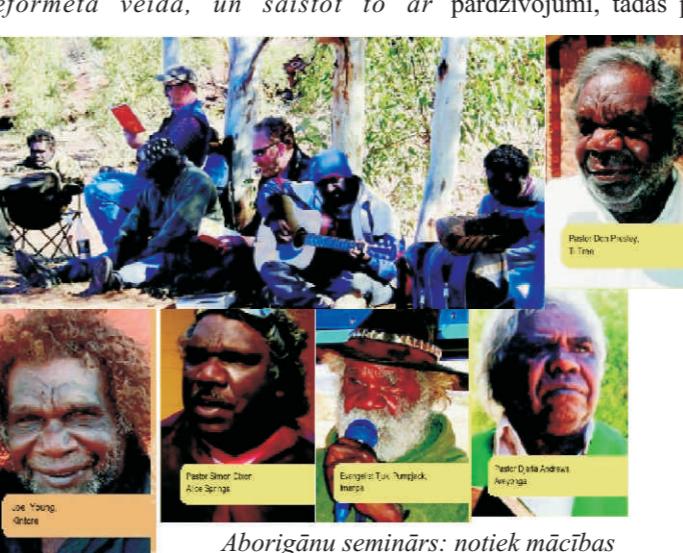
Maikls. Kā katrā baznīcā, ir lietas, par ko priečāties un par ko rūpēties. Pirms pārdesmit gadiem mūsu baznīcā ar lielu sparu ienāca liberālā attieksme pret Rakstiem (ar to domāts *Svēto Rakstu autoritātes noliegums*.

– G.B.) Šķita, ka nekas to nespēs apturēt. Nu ir kāds laiks pagājis un varam atskatīties, kā notikumi attīstījusies. Un attīstījusies tie pavisam vienkārši. Liberālo ideju nesēji, kas paši parasti bija nākuši no kriēnām kristīšu ģimenēm, kopā ar Rakstiem atmēta arī tīcību. Ja viņi paši vēl palika baznīcā, tad viņu bērni gan vairs ne. Kādēļ gan piederēt kādai organizācijai, kas pulcejās ap "vecu, apšaubāmu grāmatu"? Savukārt konservatīvo kristīšu bērni ne tikai paliek baznīcā, bet arī aktīvi darbojas draudzēs, daudzi kļūst par mācītājiem. Tā nu ir sanācis, ka Dieva vārda atmetēji ir atmetuši paši sevi. Mūsu baznīcā nu ir vec pāaudze – tie lielākoties ir kriēni konservatīvi kristīši, tad ir vidējā, kurā ir daudz liberālo uzskatu piekritēju, un jaunā, kurā ir gandrīz vai tikai konservatīvi kristīši. Liberāļu nākamās pāaudzes baznīcā vairs nav. Tas Kungs ir uzticams – ja mēs paliekam uzticīgi Viņam, tad Viņš pamazām visu sakārto.

Jauns izaicinājums mūsu baznīcā, pareizāk gan jāsaka – sabiedrībā, ir imigrācija. Pagājušā gadsimta septiņdesmitajos gados Austrālijā dzīvoja tikai baltie un aborigēni, bet pēdējās desmitgadēs situācija strauji mainās. Nu jau apmēram 10 procenti ir ieceļotāji no Āzijas. Kā viņus uzrunāt, kā viņiem pasludināt Kristus Evaņģēliju – tas šobrīd ir viens no svarīgākajiem jautājumiem mūsu baznīcā.

Guntars. Vai ir kas, ko tu vēlētos novēlēt luterāniem Latvijā?

Maikls. Pašlaik strādāju pie sava diplomdarba, kura tēma ir saistīta ar eldkievību mūsdienu sabiedrībā. Tā nu visas manas domas ap šo tēmu vien griežas. Ir divas lietas, kas jāpārdomā mums pašiem un kas jānorāda arī tiem, uz kuriem Kristus vēl pacietīgi gaida. Pirmā – ir svarīgi saprast, kas ir mūsu elki, kam mūsu sirds ir pieķerusies, uz ko mēs paļaujamies, no kā mēs visu labu sagaidām, ko mēs baidāmies zaudēt vairāk par visu. Atziņa, kas ir sie elki, būtu pirms solis, lai mēs spētu no tiem rāsīties valjā.

Aborigēnu seminārs: notiek mācības